de judecăţi pentru a caracteriza tiparele prin care înţelegerea ia stăpânire asupra fiinţei, să fi surprins ceva esenţial din natura înţelegerii, constituind astfel un punct de trecere obligatoriu pentru orice expunere de acest fel.

Nu ne facem totuşi iluzii asupra acestui lucru. Planul nu este, desigur, cel mai potrivit pentru desfăşurarea descrierii fenomenologice a gândurilor româneşti despre existenţă şi, odată parcursă materia, acest lucru va apărea limpede cetitorului, care va surprinde, desigur, chiar şi de mai-nainte, greutatea adaptării unora din reflecţiile româneşti de acest fel la aceste tipare categoriale, şi care-şi va da seama de faptul că în unele aspecte ale ei, structura gândirii româneşti despre existenţă luptă chiar să spargă unele din tiparele tablei clasice de categorii. Lucrul e adevărat mai ales pentru categoriile din grupa relaţiei şi a modalităţii, şi atinge în chip deosebit ideea de categorie şi ideea de disjuncţie.

Un plan de desfăşurare a gândurilor româneşti despre existenţă ar fi putut pleca, mai potrivit, de la existenţa particulară a întâmplării, cu substratul, pricinile şi prilejurile ei, spre a se ridica până la ins, fiinţă sau lucru, cu stările, lucrările şi păţaniile lui, cu însuşirile, firea,